

μος άνθρωπος. Καί δὲν ἐπλούτισες διαχειριζόμενος τοσαύτην περιουσίαν!

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ἀλλ' εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής, δεσποσύνη.

Ὁ κύρ Βρικεβέκ ἀπῆλθεν εὐχαριστημένος.

Ἡ Καικιλία μείνασα μόνη ἐπανελάβε τὸν λογαριασμόν της.

— Δεκαπέντε ἑκατομμύρια, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Λαμπρὸν ποσόν. Τίς ἔχει χρεῖαν δεκαπέντε ἑκατομμυρίων χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὰ τῆς μητρὸς μου; Βεβαίως ὄχι ἐγώ. Δύναμαι λοιπὸν νὰ ἐξαγοράσω δι' αὐτῶν τὸν λόγον μου, τὴν ἐλευθερίαν μου καὶ φίλους.

Καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς χειρὸς της.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὴν εὐτυχίαν, ἐσκέφθη, δι' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει τιμὴ, δὲν ἐξαγοράζεται.

Καὶ λαβοῦσα φύλλον χάρτου ἔγραψε:

«Κύριε κόμη,

οὔτε ἡ ἀπολεσθεῖσα περιουσία, οὔτε τὸ πάθος σας διὰ τὸ παιγνίδιον θὰ μὲ ἔκαμνον ν' ἀθετήσω τὸν πρὸς ὑμᾶς λόγον μου. Ἐσκέφθην καλῶς τὴν νύκτα.

Ἐπάρχει κώλυμα σπουδαιότερον.

Εἶναι ἡ ἐρωμένη σας, ἡ μάλλον ἐκείνη, εἰς τὴν ὑπεσχέθητε νὰ δώσητε τὸ ὄνομά σας.

Δύναμαι νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον τὸν ἐραστὴν τῆς Ζουάννας Τρελάν, τῆς ἐξαδέλφης μου;

Ἀφίνω ὑμᾶς νὰ κρίνητε.

Ὡμεν λογικοί.

Διατί μὲ θέλετε;

Διότι εἶμαι πλουσία.

Διατί ἐγκαταλείπετε αὐτήν;

Διότι εἶναι πτωχή.

Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι εὖρον μέσον νὰ συμβιβάσω τὰ πάντα; Δύναμαι νὰ σᾶς σώσω τῆς ἀμνηχανίας, ὥστε νὰ μὴ ἀθετήσητε τὸν λόγον σας.

Γνωρίζω ἀρκετὰ τὴν Ζουάνναν καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὑπέκλυψεν εἰς ρητὴν ὑπόσχασίν σας.

Τί σᾶς χρειάζονται διὰ νὰ ζήσετε ἐντίμως καὶ ἡσύχως εἰς τινὰ γωνίαν τῆς Βρετανίας;

Δύο ἑκατομμύρια;

Τὰ δίδω αὐτῇ ὡς προίκα.

Ἄλλως τε, γνωρίζω ὅτι αὕτη ἔχει ὅσα χρειάζονται πρὸς ἐξόφλησιν τῶν ὀφειλῶν σας.

Οὕτως ἀναλαμβάνω τὴν ἀνεξαρτησίαν μου καὶ ἐκπληρῶ καθήκον πρὸς συγγενῇ ἀτυχῇ.

Ἐγὼ δὲν θὰ νυμφευθῶ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τούλάχιστον καὶ ἐπὶ πολὺ θέλω νὰ μείνω ἐλευθέρη.

Ἐνεργήσατε εὐγενῶς. Προσπέσατε εἰς τοὺς πόδας γυναικὸς ἀξιολατρεύτου καὶ μὴ λησμονήτε ὅτι ἡ εὐτυχία ἔγκειται ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ οἰκογενεῖᾳ.

Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάκλητος.

Δίδω δύο ἑκατομμύρια τῇ ἐξαδέλφῃ μου.

Οὕτως ἐξαγοράζω τὸν λόγον μου.

Καικιλία δὲ φονεργός.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Λοιπὸν οὐδὲν ἀπωλέσαμεν; εἶπεν ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ παρετήρησεν αὐτὸς τοὺς οἰκείους.

— Ἀπωλέσαμεν τὸν Βενιγκαζαν, εἶπεν ἡ γλυκυτάτη τῆς Ἰόλης φωνή.

— Πράγματι, κόρη μου, εἶπες συνετάτατον λόγον.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ ἱππότης, παρεμβὰς εἰς τὴν ὁμιλίαν· δὲν δύναται τις ν' ἀρνηθῇ ὅτι διὰ πάντας ἦτο καλλίτερον, ἂν ὁ μέγας καγκελλάριος ἤθελε ζήσει... καὶ ὁμως δὲν εἶναι ἄξιός καὶ τόσον μεγάλῃς λύπης... Ἄν ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, ἐκέρδησε τὴν φήμην, ἥτις ἐν οὐσίᾳ εἶναι ἡ ζωὴ τῶν γενναίων, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν καὶ μόνην ζῶσιν οἱ ἄνδρες ἱππῶται, καὶ ὅταν ἀποθνήσκωσιν ἀποκτῶντες αὐτήν, ὁ θάνατός των δέον νὰ θεωρῆται αὐτόχρημα εὐτυχία. Ἰσως ὁ φαῦλος κόσμος, συνειθισμένος νὰ ἐνθυμῆται τὰ προξενούντα εἰς αὐτὸν λύπην γεγονότα μᾶλλον ἢ τὰ προξενούντα ἐκπληξιν, δὲν θὰ διατηρήσῃ ἢ ἐν στενῷ μόνον κύκλῳ τὴν φήμην τοῦ γενναίου τούτου, ἀλλ' ὁ στενὸς οὗτος κύκλος θὰ ἀποτελῇται ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δὲν μετροῦσι τὴν ἀρετὴν μὲ τὴν τύχην, καὶ οἱ ὅποιοι ὁπουδήποτε τῆς γῆς, καὶ καθ' οἰκονομίαν ἐποχὴν συναντῶσιν τὴν φήμην τοῦ ἀνδρείου, τὴν χαίρειν τὴν ὡς ἀδελφὴν καὶ ἀνεγείρουσιν αὐτῇ ναὸν ἐν τῇ καρδίᾳ των. Οἱ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἐκ τοῦ φαγητοῦ μόνον διακρίνονται ἂν ἦναι ζῶντες ἢ νεκροί, δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Ἐν ταῖς προσευχαῖς μου, ἰκέτευσα πάντοτε τὸν Κύριον νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ ἐπαίνου τῶν μωρῶν καὶ τῆς περιφρονησεως τῶν γενναίων.

— Ὅρθως εἶπατε, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης. Οὕτως ἀκριβῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. Σπανίως ἰσχυρὸς βραχίων εἶναι ἡνωμένος μετὰ καρδίας πονηράς. Ἱππῶτα, κάμετέ μοι, παρακαλῶ, μίαν χάριν.

— Ποίαν χάριν, δέσποτα, λέγετε...

— Εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, ποῖος εἶσθε.

— Αὕτη εἶναι χάρις, τὴν ὁποίαν ὑμεῖς μοι κάμνετε, δέσποτα, εὐδοκῶν νὰ ἐρωτήσητε περὶ τῆς καταστάσεως ἀφανοῦς ἀνδρός, ὁποῖος εἶμαι ἐγώ. Καὶ ὁμως τὸ πρόσωπόν μου δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν νὰ κρύπτωνται, οὔτε τὸ μέτωπόν μου ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται χωρὶς νὰ ὠχριασῶσι νὰ ὑποστῶσι τὴν θέαν τῶν ἀνδρείων. Ἰδοῦ, παρατηρήσατε τὴν μορφήν μου, εἴτε καλὴ, εἴτε κακὴ εἶναι αὕτη, εἶναι ὁποῖα μοὶ ἔδωκεν αὐτὴν ἡ φύσις.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀνύψωσε τὴν προσω-

πίδα τῆς περικεφαλίας του. Τότε ὁ βασιλεὺς εἶδε κεφαλὴν, οἶαν οἱ οὐρανοὶ ἐδώρουν εἰς τοὺς Ἰταλοὺς, ὅτε μετὰ τῆς κεφαλῆς ἐδίδον αὐτοῖς ἔτι καὶ τὴν δύναμιν νὰ αἰσθάνωνται τὸ αἶσχος.

Καὶ ὁμως δὲν ἐνθυμείτο ἂν εἶχεν ἰδῇ αὐτὴν ἄλλοτε καὶ ἤνοιγεν ἤδη τὰ χεῖλη ἵνα ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ ὀνόματος, ὅτε ὁ ἱππότης προσέθετο:

— Οὐδέποτε μὲ εἶδατε, καὶ ἐγὼ οὐδέποτε εἶδον ὑμᾶς, ἂν καὶ ἐκ φήμης ἐθαύμαζον τὰς ἀρετάς σας. Ἐν ἐμοί, δέσποτα, βλέπετε πολίτην, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἐξόριστος ἀπὸ τῆς πατρίδος του, φέρει ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ κράνους αὐτοῦ τὸ ἔμβλημα τῆς (καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε τὴν λύκαιναν, ἥτις ἦτο τὸ ἔμβλημα τῆς Σιέννης)... ὅπως βλέπῃ ἐκείνη ποταὶ εἶναι αἱ πράξεις τοῦ υἱοῦ της, τὸν ὁποῖον ἀπεδίωξε, καὶ λυπεῖται βλέπουσα ὅτι δὲν γίνονται ὑπὲρ αὐτῆς, οὐδὲ πρὸς τιμὴν της. Ἐν ἐμοί, βλέπετε ἄνδρα, ὁ ὁποῖος, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τῶν ὁμοίων του, ἐξεδικήθη οἰκτεῖρων αὐτοὺς καὶ ἀποδίδων αὐτοῖς καλὸν ἀντὶ κακοῦ... Εἶμαι ὁ Γίνος τοῦ Τάκου τῆς Τουρρίτας.

— Σεῖς εἴσθε ὁ κύρ Γίνος! εἶπεν ἐκπληκτος ὁ βασιλεὺς, καὶ πάντες οἱ Ἀπούλιοι βαρόνοι συνωθούντο ἐκεῖ ὅπως ἴδωσι τὸν ἄνδρα, οὗ ἡ φήμη ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν τῶν ἐνδοξοτέρων στρατιωτῶν. Ὁ Γίνος ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐν στάσει ἀρειμανίῳ, οὐχὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἀλλ' ἐκ μακρᾶς συνηθείας, δευτέρας φύσεως καταστάσεως αὐτοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης, ἀφοῦ ἐκορέσθη παρατηρῶν τὸν ἄνδρα, εἶπε συγκεκινημένος:

— Ὡ εὐγενὲς αἶμα, πῶς ἐταπεινώθης, !... Μεγάλῃ ψυχῇ, εἰς ποῖον σημεῖον περιήλθης! Πῶς ὑπέφερες ἄχρι τοῦδε τὴν ζωὴν; Πῶς ἀπέφυγες τὸν θάνατον... καὶ τὴν ἀτιμίαν;

— Ὡ κύριέ μου! διέτρεξα τὴν γῆν ταύτην, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἀρχαίας δόξης της καλύπτει τὸ νῦν αἰσχος τῆς, καὶ εἶδον αὐτὴν πλήρη ἐγκλημάτων. Ὁ βραχίων μου ἐπροστάτευσε τὴν ἀθωότητα, καὶ τὰ πλήθη μὲ εὐλόγησαν... Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ κατὰ τῶν ἀσθενῶν πόλεμος τῆς ἀδικίας εἶναι διηνεκής, καὶ ἐγὼ ὀλίγας μόνον στιγμὰς ἡσύχασα.

— Καὶ κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας;

Ὁ Γίνος ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀπήντησε μετὰ δισταγμοῦ:

— Τὰ πλήθη λέγουσιν ὅτι ἐπανερχεται ἡ ἀρχαία κοινοκτημοσύνη... Ὁ ἄνθρωπος δικαιοῦται νὰ ὑπάρχῃ... Ἐζήτησά ἄρτον καί, ὅτε μοὶ ἡρνήθησαν αὐτόν, τὸν ἔλαβον διὰ τῆς βίας.

— Ἀλλὰ, διατί δὲν ἤλθετε εἰς τὴν αὐλήν μου; Ποῖος ἱππότης δὲν εὖρεν, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἀετοῦ τοῦ Μαμφρέδου ἄσυχον κατὰ τῶν καταδιωγμῶν τῆς τύχης; Ἐφοβήθητε μὴ δὲν ἤθελον φερθῇ φιλοφρόνως πρὸς ὑμᾶς;... Γίνε μὲ ἡδίκησέτε.

— Ὅχι, δέσποτα... οὐδέποτε ἐδίστασα περὶ τῆς φιλοφροσύνης σας, ἀλλ' ἐφοβήθη μὴ ἤθελον θεωρηθῇ αὐθάδης, ἂν

προσέτρεχον εἰς αὐτήν. Περὶ τοῦ Γίνου, πολλὰ διαδίδονται. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μὲ περιήγαγε εἰς τοιαύτην θέσιν, ὅπως καλύψη τὸ ἔγκλημά του, ἴσως δὲ καὶ ὅπως κατασιγάσῃ τὴν κραυγὴν τῆς συνειδήσεώς του, κραυγάζει δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμόνων του ὅτι εἶμαι ἄξιος ἀγχόνης, ἐπικίνδυνος ληστής... καὶ ὅμως δὲν λέγει οὕτω ὁ σωθεὶς ἀπὸ τῆς θηριωδίας τοῦ βαρόνου... δὲν λέγουσιν οὕτω αἱ περιφρουρηθεῖσαι νεάνιδες... τὰ κατὰ τῆς ἀκολασίας τοῦ ἰσχυροῦ γείτονος προστατευθέντα φρούρια... Ἀλλὰ τὸ κακὸν κραυγάζει ἰσχυρότερον τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ ἡ κατάστασίς μου εἶναι ἡ καταδίκη μου. Ἦτο λοιπὸν γενναϊότης νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ φῶς σου, ὅπως διασκεδάσῃ τὰ σκότη, τὰ ὁποῖα ἡ ἀνθρωπίνη μοχθηρία ἐπεσώρευσε κατὰ τῆς κεφαλῆς μου; Ἐν τούτοις, προσεπάθουν νὰ μείνῃ ἀκηλίδωτος καὶ πολλάκις τὰ χεῖρά μου ἔλεγον:

— Οἱ ἄνθρωποι ἐπὶ τέλους θὰ παύσωσιν ὄντες ἄδικοι.

Ἀλλὰ δὲν τὸ ἤλπιζον.

Καὶ ἐσκεπτόμην ὅτε πλέον ἤθελον μοὶ ἀποδώσῃ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀφῆρπασαν, διότι δυστυχῶς εἰς τὸ μωρὸν πλῆθος ἀπόκειται ν' ἀποκαλῇ ἡμᾶς ἀγαθοὺς ἢ πονηροὺς! νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μαμφρέδου, διότι... καὶ—ἴσως ἦτο τοῦτο ὑπερηφανία, ἴσως ἦτο καὶ σεβασμὸς πρὸς τὴν Ὑμετέραν Γαληνότητα, ἐπίστευον καὶ ἀκόμη πιστεύω, ὅτι οὐχὶ πάντες οἱ Γιβελλῖνοι δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ὠφέλιμοι εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Φρειδερίκου.

— Καὶ ὁρθῶς σκέπτεσθε γενναῖε βαρόνε, ὅτι οὐχὶ πάντες ὅσοι μισοῦσι τὴν Ρώμην εἶναι ἄξιοι ν' ἀγαποῦν καὶ τὸν Μαμφρέδην.

Καὶ ὅμως ἐπλανήθητε, ὅτε ἐνομίσατε ὅτι δὲν εἶχον τὴν καρδίαν καὶ τὸν νοῦν νὰ σᾶς διακρίνω ἐν μέσῳ χιλίων οἱ ὁποῖοι κραυγάζουν τόπον, ὅπως ἐπιβάλλουν σιγὴν εἰς τὸν νόμον.

Πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ τώρα εὐχαριστῶ τὴν τύχην, ἡ ὁποία μὲ ἤξιώσε πρὶν ἀποθάνω τοιαύτης εὐχαριστήσεως.

— Εὐγενέστατε Μαμφρέδη, πολλὰ ἤκουσα λεγόμενα περὶ τῆς ὑμετέρας εὐγενείας, καὶ ὅμως, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν τὰ πλῆθη, βλέπω τώρα ὅτι αὕτη ὑπερτερεῖ κατὰ πολὺ τοὺς λόγους.

Καὶ ἂν ὁ οὐρανὸς ἐπιτρέψῃ, αὕτη νὰ μὴ ᾖ ἡ ἐσχάτη βασιλεία τῶν Σοηβῶν ἐπὶ τῶν χωρῶν τῆς Ἀπουλίας, δὲν θὰ ἀπομακρυνθῇ πλέον ἀπὸ τῆς αὐλῆς μου. Θὰ σᾶς διορίσω ἀρχηγὸν μέρους τοῦ στρατοῦ μου, καὶ θὰ ζήσετε τιμώμενος ἐν τῷ βασιλείῳ.

Ἡ φήμη τῆς αὐλῆς τοῦ Μαμφρέδου ἦτο πλήρης ἐν τῇ δόξῃ τῶν τροβαδούρων. Ἀπὸ τοῦδε, μετὰ τοῦ Γίνου τῆς Τουρρίτας, θὰ ᾖ ἡ πλήρης καὶ ἐν τῇ δόξῃ τῶν ὀπλων... Ἄν ἡ συμφορὰ ἀποφέρει ἡμῖν τοιοῦτους καρπούς, μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐδὲν ἔχω νὰ ζητήσω πλέον παρὰ τῆς εὐτυχίας.

Ἀλλὰ, τώρα ἐνθυμοῦμαι... Εἶδον

καὶ τὴν νύκτα ταύτην ἓνα τῶν ἀνθρώπων σας, κύρ Γίνε, ὁ ὁποῖος πολλάκις μοὶ ἔδωκε καλὰς συμβουλὰς καὶ ἐφόνευεν ἐν Βενεβέντῳ ἓνα προδότην. Βεβαίως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο... Ἰόλη, ποῦ εἶναι ὁ ἱππότης, ὁ ὁποῖος σὲ ἔφερεν ἀπὸ τῶν νώτων τοῦ ἵππου του;»

Ἡ Ἰόλη ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, ἴσως ὅπως κρύψῃ τὸ ἐρύθημά της, καὶ εἶπε:

— Ἀνεχώρησεν.

— Ἄν ὁ ἱππότης ἐπιθυμῇ νὰ μείνῃ ἄγνωστος, δὲν θὰ ἦτο εὐγένεια νὰ ἀπατήσω ὅπως γίνῃ ἡμῖν γνωστός. Ὅπως δὴποτε, εὐχαριστῶ αὐτῷ καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς, κύρ Γίνε, νὰ γίνητε παρ' αὐτῷ διρμηνεὺς τῶν αἰσθημάτων μου τούτων. Εἰπέτε αὐτῷ προσέτι ὅτι, ἂν τιμᾷ ἡ περιουσία δύνανται νὰ ἐξοφλήσωσιν ἐν μέρει τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν μου, εἰς τῶν θερμότερων πόθων τοῦ Μαμφρέδου εἶναι νὰ φανῇ αὐτῷ ἀρεστός.

Ἡ συνομιλία θὰ παρετείνετο ἔτι καὶ ἴσως θὰ εὕρισκεν αὐτοὺς λαλοῦντας ἡ πρωτὰ, τόση ἦτο ἡ εὐχαρίστησις, ἣν ἀμφοτέρω ἡσθάνοντο, ἂν μὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ βασίλισσα, στηριχθεῖσα, ὡς κεκοπιανυτα, ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μαμφρέδου, ὑπενθύμιζεν αὐτῷ, ὅτι εἶχον ἀφιππεύσῃ ἐκεῖ, ὅπως ἀναπαυθῶσι.

Τότε ὁ βασιλεὺς, ἐκδυθεὶς τὸν μανδύαν του, ἤπλωσεν αὐτὸν παρὰ τὴν πυράν, καὶ μειδιδὼν μελαγχολικῶς ἔδειξεν αὐτὸν εἰς τὴν εὐγενῇ Ἑλένῃ εἰπὼν:

— Ἐδῶ κατακλιθῇ, βασίλισσα. ὦ! τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθες νύμφη εἰς τὸν βασιλικὸν μου θάλαμον, δὲν ἐσκέπτεσο, δυστυχὴς!... ὅτι θὰ διενυκτέρευες ἐν θλίψει ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ ἐδάφους... Ποῖος θὰ σοὶ τὸ ἔλεγε τότε; Ἡ ζωὴ σου ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο οὐρανὸς ἀνέφελος... καὶ ἂν ἐν μέσῳ τῶσιν θελητικῶν εἰκόνων παρουσιάσθῃ πρὸς σιγὴν εἰς τὸ πνεῦμά σου ἡ υπερτάτη στιγμή τοῦ θανάτου, εἶδες βεβαίως αὐτὴν λαμπράν ὡς τὴν δύσιν θερινοῦ ἡλίου.

— Γλυκύτατε σύζυγέ μου, ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἔρχεται ἡ χαρὰ, καὶ ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡ λύπη, ἐγὼ δὲ ἠυλόγησα πάντοτε τὰς ἱεράς αὐτοῦ βουλὰς.

— Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τοῦ ὄνου... καὶ ὅμως μεγίστη φιλάνθρωπία θὰ ἦτο, ἂν μοὶ παρείχετο ἡ μικροτέρα θλίψις ἢ μεγαλειτέρα ὑπομονή... Ἀλλὰ σύ, βασίλισσα, δίδάζον με πῶς κατορθοῖς νὰ ὑπομένης, χωρὶς νὰ καταρᾶσαι τὴν γέννησίν σου.

— Μὴ λησμόνει, ὅτι ἡ Πρόνοια εἶναι δικαία· ὅτι, ἂν ᾖ φιλάνθρωπος, παρηγοροῦσά σε, εἶναι ἔτι μάλλον φιλάνθρωπος βρασνίζουσά σε. Αἱ ἐν τῇ ζωῇ σου βάσανοι εἶναι τόση ὁδός, τὴν ὁποίαν διανύεις ὁδεύων πρὸς τὸν παραδείσον· ἐκαστὴ δὲ θλίψις σου, ἐν βῆμα τὸ ὁποῖον σὲ φέρει ἐγγύτερον εἰς τὴν ἀρχὴν πάσης τελειότητος.

— Ἀναπαύθητι, Ἑλένη... Τώρα βλέπω, ὅτι εἶναι πολὺ ἀργά, διὰ νὰ διδᾷ τὰ μαθήματα ταῦτα. Ἡ θλίψις καταβάλλει τὴν πίστιν, τοῦλάχιστον ἐν τῷ

πνεύματί μου... Ὅταν οἱ καιροὶ θὰ ᾖ ἡναι ἡσυχώτεροι, ἐπιφυλάσσομαι νὰ προσκαλέσω σοφὸν τινα ἱερέα... Γελᾶτε, κύρ Γίνε;... ἢ φρονεῖτε ὅτι σοφὸς ἱερεὺς εἶναι ὁ φιλοσοφικὸς λίθος; Τὸ βασιλείον μου τώρα, ἐν τῇ μὴ εὐνοίᾳ ταύτῃ ἐποχῇ, ἀριθμεῖ πλείους τῶν πεντακισχιλίων ἱερέων... καὶ δὲν θέλετε αὐτὸ τὸ κεφάλαιον νὰ φέρῃ τόκον ἓνα ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις; ὦ, βέβαια... καὶ τότε θὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τοιαύτης θεολογίας.

Ὁ Μαμφρέδης εἶχεν ἐρμηνεύσῃ κακῶς τὸν γέλωτα τοῦ Γίνου, ὅπως σατυροῖ ἐκεῖνον, οὐς ἀπεκάλει ἐχθροὺς του... Ὁ Γίνος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἀφαιρέσας τὸν μανδύαν ἀπὸ τῶν ὤμων του, ἐδίπλωσεν αὐτὸν τρίς καὶ τετράκις, εἰτα κύψας εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔμελλε νὰ κατακλιθῇ ἡ βασίλισσα, εἶπεν:

— Εὐγενεστάτη δέσποινα, χονδρὸν εἶναι τὸ ὕψος τοῦτο καὶ δὲν ἀρμόζει βεβαίως εἰς τὸ ἄβρον σῶμά σας, καὶ ὅμως, ἂν εὐαρεστηθῇτε νὰ τὸ ἀξιώσητε τῆς τιμῆς νὰ κατακλιθῇτε ἐπ' αὐτοῦ, σᾶς ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἀνήκει εἰς ἐντιμὸν ἱππότην.

— Εὐχαριστῶ, ἱππότη, εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐπιχαρίτως. Οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἀρνηθῇ, ὅτι κατακλιθεῖσα ἐπὶ τοῦ μανδύου τοῦ Μαμφρέδου καὶ ἐπὶ τοῦ μανδύου τοῦ ἀνδρείου Γίνου, κατεκλίθη ἐπὶ κλίνης ἐντίμου. Καὶ ὅμως σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸν κρατήσετε... ἡ νύξ εἶναι ψυχρά, ὁ ἀήρ παγερός, καὶ ἴσως ἔχετε ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ὁ Γίνος κινήσας τὴν κεφαλὴν, νὰ δᾷ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ διανυκτερεύσω ἄνευ αὐτοῦ... Εὐγενεστάτη δέσποινα, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔμαθον, ὅτι οἱ ἐχθροί μου ἔκαυσαν τὸ φρούριον, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεπαύοντο οἱ πατέρες μου, δὲν ἐκοιμήθην ἐπὶ ἄλλης κλίνης, ἢ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ συχνάκις δὲν εἶχον ἄλλο σκέπασμα ἢ τὸν οὐρανόν... Ὁ οὐρανὸς ἦτο θυελλώδης, καὶ ὁ κεραυνὸς πολλάκις διέκοπτε τὸν ὕπνον μου. Τότε, ἀναπηδῶν ἐντρομος, ἔβλεπον τὴν τελευταίαν αὐτοῦ φλόγα αὐλακοῦσαν τὰ νέφη. Τὸ πρόσωπόν μου ἦτο παγωμένον, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου ἐπίσης, καὶ ὁ τρόμος ἐπέζε τὴν κεφαλὴν μου, διότι ἡ ἐκδίκησις δὲν εἶχεν ἔτι συντελεσθῇ... Τώρα ὁ οὐρανὸς εἶναι αἰθριός, ἡ ἐκδίκησις μου συντελεσθῇ, καὶ ἡ πυρὰ εἶναι πλησίον, ὥστε ἂν δὲν ἔχετε ἄλλον λόγον νὰ τὸν ἀρνηθῇτε, ἐγὼ ἤδη τὸν ἤπλωσα κατὰ γῆς...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἤπλωσε τὸν μανδύαν του καὶ εἰτα, ἀποχαιρετίσας εὐσεβᾶτως τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν, ἀπεμακρύνθη λέγων:

— Εἴθε αὖριον νὰ ἔχετε καλλιτέραν κλίνην!

— Τὸ ἐλπίζομεν... εἶπεν ὁ Μαμφρέδης.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου... εἶπεν ἡ βασίλισσα.

Ὁ Γίνος, πορευθεὶς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκεῖνον, ὅπου ἔμενεν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἔλυσεν τὴν περικεφαλαίαν του

καὶ ἀνῆρτησεν αὐτὴν ἀπὸ κλάδου πεύκης, εἰς τῆς ὁποίας τὸν κορμὸν ἐστήριξε τὴν λόγχην του, εἴτα κατεκλίθη. Τὴν γυμνὴν κεφαλὴν του ἐστήριξεν ἐπὶ τῆς ἀσπίδος του, τὸ ξίφος εἶχε μεταξὺ τῶν κνημῶν καὶ τὴν παρειὰν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παλάμης. . . καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἀπεκοιμήθη. . . Πάντες ἐκοιμῶντο. . . Μόνος ὁ Μαμφρέδης, ὅστις ἦτο κατακεκλιμένος διαγωνίως ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν μανδυῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαύοντο οἱ οἰκεῖοί του, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμένον πρὸς τὴν πυράν, καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρός, ἔμενε παρατηρῶν δένδρῳλλιόν τι καίόμενον. Καὶ εἶδεν αὐτὸ σκορπίζον πέριξ ὠραίων χρυσοειδῆς φῶς, ὅπερ ὅμως, καθ' ὅσον ἡ λαττοῦτο ὁ χυμός, μετεβάλλετο εἰς ὑπερυθρον, εἴτα ἔλαβε χρῶμα κυανοπράσινον. . . ἄχρις οὐ ἐγένετο αὐτῆς χρυσοειδῆς — διότι πᾶν τὸ προσεγγίζον εἰς τὸν θάνατον ἀναδίδει ἀναλαμπήν τινα ζωῆς — καὶ ἐσβέσθη. . . Τότε ἀνεδόθη ἐκ τοῦ δένδρῳλλίου ἐκείνου καπνός, πυκνὸς τὸ πρῶτον, εἴτα ἀραιότερος, τεφρόχρους, ὡχρόλευκος. . . ἄχρις οὐ καὶ αὐτὸς ἔπαυσε. . . Δρᾶξ τέφρας εἶχεν ἀπολειφθῆ ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ἀντικειμένου τοῦ θέλξαντος προσκαίρων τὴν ὄρασιν. . . Ἀλλὰ διὰ τὴν ὁ Μαμφρέδης ἔβλεπε μετὰ τόσης προσοχῆς πρᾶγμα, ὅπερ καθ' ἑκάστην ἐκατοντάκις ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν συμβαίνει παρρηχόμενον ἀπαρτήρητον; Ὡ! ἡ συμφορὰ εἶναι ὀδυνηρῆς παρατηρητῆς! καὶ τὴν αἰτίαν τῆς προσοχῆς του ἀπεκάλυψεν αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ Μαμφρέδης ψιθυρίσας:

— Τετέλεσται! . . . καὶ ἡ φῆμη εἶναι καπνός.

Ἡ αἰωνιότης καὶ ἡ λήθη καταπίνουσι τὰς τε ἀρετὰς καὶ τὰ ἐγκλήματα. . . Ἐκ τοῦ δένδρῳλλίου ἐκείνου ἔμεινε τούλαχιστον ἡ τέφρα. . . ἀλλ' ἐξ ἡμῶν τί μένει;

Ἡσθάνθη τὸν ὕπνον βαρύνοντα ἐπὶ τῶν βλεφάρων του. . . καὶ ὅτε μὲν ἔκλειεν αὐτά, ὅτε δὲ προσεπάθει νὰ τὰ ἀνοίξῃ. . . ὥσανει θέλων ν' ἀντισταθῇ πρὸς τὴν ἰσχὺν τοῦ ὕπνου. . . Ἀλλὰ τίς ἰσχύει κατ' αὐτοῦ; . .

Ὁ Μαμφρέδης ἀπεκοιμήθη. . . Εὐεργετικὴ εἶναι ἡ ἀνακούφισις, ἣν παρέχει ὁ ὕπνος εἰς τὰ κεκοπιακότα μέλη, δῶρον πολύτιμον εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους μόχθους, βάλλασμον εἰς τὰς πληγὰς τῆς ψυχῆς. . . Ἀλλὰ δὲν ἦτο προτιμότερον, ἂν οὔτε κόπος, οὔτε μόχθος, οὔτε πληγὰί ἐβασάνιζον τὴν δυστυχῆ ἡμῶν γενεάν; Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ λείψῃ τὸ κακόν, ἀντὶ νὰ χορηγηθῇ ἡ θεραπεία; Δὲν ἀρκεῖ ὁ ὕπνος, δὲν ὑπνώττομεν ἐν τῇ τάφῳ; Διὰ τὴν ἐκαστὴν ἡμέραν ζωῆς νὰ καταλήγῃ εἰς νύκτα θανάτου; . .

Αὐθάδῃ. . . περιορίσθητι ἐν τῇ κύκλῳ τῆς μωρίας σου. . . Πρὸς τί βασανίζεις τὸν νοῦν ἐπιζητῶν σοφίαν, ἥτις δὲν εἶναι διὰ σέ; Ὁ ἐγκέφαλος δὲν ἔχει νεῦρα ἀρκούντα δι' αὐτήν, καὶ θὰ ἀποθάνῃ, ὡς ὁ φιλάργυρος ὁ ἀποθνήσκων ἐκ πείνης ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ συσσωρευθέντων θησαυρῶν. Μυστήριον, οἱ νόμοι τοῦ οὐρανοῦ. . . μυστήριον, οἱ τῆς γῆς. . . μυστήριον, οἱ ὅμοιοί σου. . .

καὶ σὺ αὐτὸς ἔτι εἶσαι μυστήριον διὰ τὸ πνεῦμά σου. . . Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ δοθῇ ἡμῖν νοῦς ἱκανὸς καὶ αἰσθήσεις ἵνα ἐννοήσωμεν τὰ θαυμάσια τοῦ σύμπαντος; Διὰ τί ἡ συνέσις ἡμῶν ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἥλιον τῶν πολικῶν χωρῶν;

Ἡ λατρεία τοῦ λόγου δὲν εἶναι προτιμότερα τῆς εἰδωλολατρίας τῶν θαυμασίων; Ὡ! ἂν ἐπέπρωτο ἐστερημένοι πνεύματος νὰ γεννηθῶμεν, νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν, διὰ τί βασανίζει ἡμᾶς θέλησις, ἥτις δὲν δύναται νὰ κορεσθῇ; διὰ τί διψᾷ, ἥτις δὲν δύναται νὰ σβεσθῇ; διὰ τί περιεργία ἐπιδιώκουσα ὅ,τι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῇ;

Ὁ πόθος τόσον περισσότερον μαίνεται ὅσῳ περισσότερα συναντᾷ κωλύματα; Ἡρώτησα περὶ τούτου τοὺς λεγομένους σοφοὺς, καὶ μοὶ ἀπήντησαν:

— Ὑπομονή! Τότε εἶπον αὐτοῖς: οἱ λίθοι καταπατοῦνται καὶ σιωπῶσιν. ἂν τοιαύτη δὲ εἶδει νὰ ἦναι καὶ ἡ κατάστασις ἡμῶν, θὰ ἦτο φιλάνθρωπια μεγίστη ἂν ἐκόπτοντο αἱ χεῖρες τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρρας, οἵτινες ρίψαντες ὀπισθεν αὐτῶν τοὺς λίθους μετέβαλον αὐτοὺς εἰς ἀνθρώπους. . . ἐν τούτοις, ὁ ἔμφυτος οὗτος πόθος τῆς γνώσεως καὶ τὸ ἀδύνατον τῆς πληρώσεως αὐτοῦ εἶναι κόλασις ἐκ προκαταβολῆς, ἥτις ἐλπίζω ὅτι ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐξίλασμον, θὰ συντελέσῃ ἡμέραν τινὰ ὅπως συγχωρηθῶσιν ἡμῶν πολλαὶ ἁμαρτίαι. . .

Ἀλλ' ὁ ὕπνος δὲν ἐπικάθηται ὁ αὐτὸς ἐπὶ πάντων τῶν βλεφάρων, ἀπεναντίας ὑποδύεται τὴν μορφήν, ἣν εὕρισκε.

Μόνον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαμφρέδινου ἐφαίνετο οἷος πρᾶγματι εἶναι. Ἐκεῖ οὔτε θλίψιν εὔρεν, οὔτε χαράν. . . κάματον μόνον. ὅθεν ἐφαίνετο ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀναπαύσεως, διότι ἡ ἀνάπαυσις εἶναι ἡ οὐσία του. . .

Ἐν ἐπισήμῳ θλίψει ἐφαίνετο ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς βασιλείσεως Ἑλένης, καὶ — ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ — οἶονε ἀπόπειρα τοῦ θανάτου, ἐπὶ τοῦ ὥχρου ἐκείνου προσώπου. . .

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ ζωὴ φεύγει καὶ ὁ θάνατος ἔρχεται, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καλλονῆς θέα του δὲν εἶναι τρομερά. . . ἀπεναντίας συλλέγει τὰς τελευταίας πνοάς, τοὺς ὑστάτους σπασμούς τῶν μυῶν τοῦ στόματος καὶ γελᾷ. . . ἀλλὰ τὸν γέλωτα τοῦ ὄφεος. . . εἴτα ψαύει τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ ἡ ἐπιδερμὶς ἀποσυντίθεται. . . φουσᾷ ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ οἱ σκώληκες εἰσέρχονται ἀπὸ τῶν ρωθῶν. . .

Ἀλλ' ἂς ἀποστρέψωμεν τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς εἰκόνης τῆς ἀποσυνθέσεως. . . εἶναι ἀρκούντως πικρὸν ὅτι θὰ τὴν ὑποστῶμεν. . . ἂς μὴ μελετῶμεν λοιπὸν αὐτήν. . .

Ποίου εἰδους ὕπνος ἦτο ὁ τοῦ Γίνου; Ἡ μάχη. . . Διὰ τῶν κινήσεων τῶν ὀφρύων του ἐπεδοκίμαζε τὰς πληγὰς, ἂς ἐνόμιζεν ὅτι κατέφερε, καὶ. . . ἐμπρός! . . . ἐκράυγαζεν, ὥσανει διατάσσων ἔφοδον. . . ἐμπρός!

Ἀφῆνης ὡχρίασεν. . . ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ἀναζητῶν τὴν λόγχην του. . . καὶ ἀνεκάθησε σχεδόν, κραυγάζων: Σταθῆτε, ἐν-

τροπιασμένοι! . . . ἐπάνω τους! . . . ἐπάνω τους! . . . Φροντίσατε δι' αὐτόν! . . . Εἶναι πληγωμένος. . . Ἐδῶκα εἰς αὐτὸν τὸν λόγον μου ὅτι θὰ τῷ χάρισω τὴν ζωὴν. . . Ἀφῆνης αἱ χεῖρές του ἐχαλαρώθησαν καὶ ἔπεσεν ὕπτιος, ψιθυρίζων:

— Μαρτυρήσατε ὅτι ἐφονεύθην, πληγείς ὑπὸ βέλους εἰς τὸ στήθος. . .

Ποία γλῶσσά δύναται νὰ εἰπῇ πῶς ἐκοιμήθη ὁ Μαμφρέδης; Ὁ ὕπνος αὐτοῦ δὲν ἦτο ὕπνος, ἀλλὰ συνεχὴς τρόμος. Ἐκαμπύλου τὰ παγωμένα μέλη του, ὥσει καταληφθεὶς ὑπὸ τετάνου, ἐσφιγγε τὰς πυγμάς. αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν ἠνωρθωμένα.

Διέστελλε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δαιμονισμένος. Αἱ κόραι του ἔτρεμον. Ὁ λάρυγξ του συνεσπᾶτο, ἐμνηκύνετο.

Ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ κραυγᾷ, καὶ φοβερὸν πρὸς τοῦτο κατέβαλλεν ἀγῶνα. . . Ἀλλ' ἡ κραυγὴ μετεβάλλετο εἰς λυγμόν. . . Ἠλλαζε θέσιν. . . συνεσπειροῦτο. . . Ὡσανεὶ δὲ κύκλος φλογῶν περιέβαλλεν αὐτόν, ὠλόλυζε θρηνῶδες, καὶ ἐκτύπα σφοδρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ στόμα του, ὡς ἀνθρώπος προσπαθῶν νὰ κωλύσῃ ἐξερχόμενόν τι ὑγρόν. . .

Διεφημίσθη ὅτι ὁ Μαμφρέδης κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ὤνειρεύθη τὴν Μέλλουσιν Κρίσιν, καὶ ὅτι συρθεὶς ἐνώπιον τοῦ Αἰωνίου Τιμωροῦ ἡσθάνετο ἐτοιμὴν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματός του τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐγκλημάτων του. αὐτὸς δὲ, ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ στιγμῇ, ἡγωνίζετο διὰ τῆς χειρὸς νὰ κωλύσῃ τὴν ὁμολογίαν ταύτην. . .

Καὶ ὁ Θεὸς ποῦ ἦτο, ὅτε ὁ ἀθλιὸς ἐξέτελλε τὰ ἐγκλήματα ἐκεῖνα;

Τίς ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν κοιμωμένην βασιλικὴν οἰκογένειαν; Μίσος ἢ ἔρω; ὠδήγει τὰ βήματά του:

Ἐπλησίασε λάθρα, ὡς τὸ ζῶον, ὅπερ ἡ φύσις ἐπροίκισε διὰ τοῦ δόλου. . .

Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε αὕτη ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ ἀρετὴ ἔλαβε τὴν μορφήν τῆς κακίας; Ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἡ ἀθρότης ἀπηγγονίσθη, ὅπως χρησιμεύσῃ ἀντὶ παραδείγματος εἰς τοὺς λαούς; . .

Ὁ ἱππότης ἐπλησίασε μετὰ προσοχῆς, ἀφορητί, καὶ ἐμπήξας τὸν σαυρωτῆρα τῆς λόγχης του εἰς τὸ ἔδαφος, ἐστήριχθη ἐπ' αὐτῆς καὶ παρετήρει.

Ὡ! ὠραῖον εἶναι τὸ πρόσωπον τοῦ ἔρωτος, ὅταν θελκτικὸν ὄνειρον θωπεύει αὐτὸ διὰ τῆς ἄκρας τῶν πτερύγων του. . . ὠραῖον, ὅταν τὰ χεῖλη του τρέμουσιν ἐν ἐν τῇ φρικιάσει τῆς χαρᾶς. . .

Τότε οἱ ποιηταὶ ὄνειροπολοῦσιν, ὅτι ἡ πνοὴ τῶν Χαρίτων κινεῖ τὴν κόμην του, διότι εἰς ἕκαστον φύσημα ἀνέμου, μεταβάλλουσα σχῆμα φαίνεται ὠραιότερα. . . καὶ ὅτι ἀόρατοι σιλφίδες, περιφερόμεναι ἐν τῷ ἀέρι, ἄδουσι μυστηριώδη ἁρμονίαν, ἣν οὐς ἀνθρώπου δὲν δύναται νὰ ἐνωτισθῇ. ἀλλ' ἥτις, εἰσδύουσα ἡδέως εἰς τὴν ψυχὴν, θέλγει αὐτήν. . .

Καὶ ἄλλα πολλὰ, φαιδρότερα ἔτι, ὀνειροπολοῦσιν οἱ ποιηταί. ἀλλ' οὐδεμία ποίησις δύναται νὰ ἀπεικονίσῃ τὸ αἰσθη-

μα, ὅπερ ἐξεγείρει ἐν τῇ ψυχῇ ἡ θεὰ ὠ-
ραίας κοιμωμένης.

— Ὅταν ἐν αἰθρίᾳ νυκτὶ θέρους, ὁ οὐρα-
νός, γαλήνιος ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀθώου,
καλύπτει τὴν γῆν, ὡς δι' ἐνδόξου ση-
μαίας, διὰ τοῦ διαυγοῦς κυανοῦ του, καὶ
αἱ μυριάδες τῶν οὐρανίων σωμάτων ὑμνοῦ-
σιν ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ φωτός τὴν μεγαλο-
πρέπειαν τοῦ Δημιουργοῦ, ... τότε μόνον
ἡ συγκεκινημένη ψυχὴ δύναται νὰ εὕρῃ
εἰκόνα ὁμοιάζουσαν πρὸς τὸ πρόσωπον
τῆς ὑπνωτιστοῦσης θετλιμμένης.

Ποῖον ὅμως τῶν δύο τούτων θεαμάτων
εἶναι θελκτικώτερον, οὔτε γινώσκει, οὔτε
δύναται νὰ σκεφθῇ... διότι ἀμφότερα εἶ-
ναι ἔργον θεῶν, ἀμφότερα ἀπόρροια τῆς
σοφίας τοῦ Θεοῦ... Ἡ ψυχὴ ἐν σιωπῇ
ἀπολαύει τῆς ἡδονῆς τῶν συναισθημάτων
τῆς.

Ἡ Ἰόλη, εἶτε διότι ὁ νοῦς τῆς, ὡς μὴ
εἰθισμένος, δὲν ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ὑπο-
φέρῃ οἰκονδηποτε εὐχαρίστησιν, εἶτε διότι
τοιαύτη τις ὀδυρτήτη προέκυπτε πράγματι
ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ὁνείρων, ἀφυπνί-
σθη αἰφνης προφέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ
Ρογήρου, ὃν ἰδοῦσα στηριζόμενον ἐπὶ τῆς
λόγχης του, ἠγέρθη καὶ πλησίασασα εἶπεν
αὐτῷ ἐπιχαρίτως :

— Διατί ἔφυγες ; Ὁ βασιλεὺς ἠρώ-
τησε περὶ τοῦ σωτήρος τῆς θυγατρὸς του.

— Ὡ ! ἂν ἐγίνωσκεν ὅτι ἐγὼ εἶμαι,
ὅστις ἐπορεύθην ἄχρι τῶν ὄχθων τοῦ Ὀλ-
λίου, ὅπως ἐπισπεύσω τὴν ἔλευσιν τῶν
ἐχθρῶν, οἵτινες πλημμυροῦσι νῦν τὸ βα-
σίλειόν του... ἂν ἐγίνωσκεν ὅτι εἶμαι κα-
ταδικασμένος, δὲν θὰ ἠρώτα βεβαίως περὶ
ἐμοῦ.

— Σὺ ἔπραξες ταῦτα ἀπατηθεὶς, καὶ
ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἐχθρῶν σου δὲν θὰ
ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅτι εἶσαι ἄξιος, οὐ
μόνον συγγνώμης, ἀλλὰ καὶ οἴκτου...
Ἀλλὰ σὺ, αὐθορμήτως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμο-
νομάχησας ἐν Βενεβέντῳ· σὺ, ἐπὶ ἰδίῳ
κινδύνῳ, ἐνουθέτησες αὐτὸν νὰ προφυλάσ-
σεται ἀπὸ τῶν προδοτῶν· σὺ τὸν ἔσωσες
ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ... ὁ δὲ βασιλεὺς εἶναι
μεγάλυμος.

— Καὶ πρὸς τί νὰ φανερωθῶ ; ἀμοιβὰς
ὕλικας δὲν περιμένω... ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον
ἐπιθυμῶ ὁ υἱὸς τοῦ Φρειδερίκου οὐδέποτε
θὰ μοὶ δώσῃ... ἄφες με λοιπὸν ν' ἀπο-
θάνω ἄγνωστος.

— Ἀ ! δὲν θὰ ἀποθάνῃς !

— Καὶ διατί νὰ ζήσω ; Ποῖος δὲν προ-
τιμᾷ θάνατον ἐντιμὸν ζωῆς πλήρους θλί-
ψεων ; Μὴ ἐπὶ μακρὸν δὲν ὑπέφερα ; Δὲν
θέλω νὰ ἀνανεώσω τὰ παλαιὰ παράπονά·
ἀλλὰ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὸν ἔρωτά σου, ὅτι
ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Βενεβέντου θὰ εὕρω τὸν
θάνατον.

— Καὶ ἂν σὺ ἀποθάνῃς, νομίζεις ὅτι
ἐγὼ θὰ θελήσω νὰ μείνω μόνη ἐν τῇ ἐρ-
ρήμῳ ταύτῃ τῆς θλίψεως ;

— Καὶ μὴ ἐγὼ σοὶ ἐπιβάλλω τοῦτο ;
Ὅχι, Ἰόλη... ὄχι... ὁ οὐρανὸς ἐπέκλωσεν
ἡμῖν πρόωρον τέλος... ἀποστρέφομαι τὰς
δαισιδαίμονιάς... καὶ ὅμως μοῦ προεῖπον
τὸ τέλος τοῦτο... ἀπόθανε, ὡραία δυστυ-
χής... διότι μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ

σοὶ παράσχῃ ἀνάπαυσιν... καὶ ἂν μοὶ ὑ-
ποσχεθῇς ὅτι, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οἱ γο-
νεῖς σου θὰ περικυκλοῦσι θρηνοῦντες τὴν
κλίνην σου, — ὅτε δηλαδὴ εὐκόλως θὰ
ἐκτελέσωσι πᾶσαν παράκλησίν σου — ἂν,
λέγω, μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι, ὡς δείγμα τῆς
πρὸς σὲ ἀγάπης των, θὰ ζητήσῃς νὰ σὲ
θάψωσιν ἐν τῷ τάφῳ μου, παρὰ τὰ κόκ-
καλά μου· ὦ ! θλίβερά λίαν εἶναι ἡ χάρις
αὕτη, τὴν ὁποῖαν σοὶ ζητῶ, Ἰόλη, καὶ
ὅμως εἶναι ἡ μόνη εὐχαρίστησις, ἡ ὁποία
ποθῶ νὰ γλυκάνῃ τὴν πικρίαν τῶν τελευ-
ταίων μου ἡμερῶν

— Τὸ εἶχον σκεφθῇ.

— Εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄγγελος λοιπὸν
ἄγρυπνεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν μας καὶ σοὶ ἐμ-
πνέει τὰς αὐτὰς σκέψεις... τότε, ὅταν ἀ-
νοιχθῇ ὁ τάφος μου, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ μὲ
θέσῃ ἡ ἀγάπη τῶν συστρατιωτῶν μου, καὶ
σὲ καταβιβάσωσιν ἐν αὐτῷ, ὅπως ἀναπαυ-
θῇς μαζὶ μου, τὸ πτωμά μου βεβαίως θὰ
ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας, ὅπως σὲ ἐναγκαλισθῇ,
καὶ τὸ ἐναγκαλισμα ἐκεῖνο θὰ ἦναι αἰώ-
νιον.

— Αἰώνιον !... Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἀγα-
πητέ μοι, θὰ τὸ αἰσθάνωμαι ;... θὰ τὸ αἰ-
σθάνεσαι καὶ σὺ ;...

— Ἡρώτησα περὶ τούτου τοὺς τάφους,
καὶ ἡ ἀπάντησίς των ἦτο σιωπὴ καὶ
σκόπη.

— Καὶ ἡ μέλλουσα ζωὴ ; ἡ ποθουμένη...

— Ἐλπίζε... Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἀδύ-
νατον νὰ ἐπιτρέψῃ ὅπως ἀναπαυθῶσιν οἱ
φονεύσαντες τὴν μητέρα μου κολασμένοι.
Ἄν ὅμως...

— Οἱ φονεύσαντες τὴν μητέρα σου !...
Ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοὶ ὠμίλησες περὶ τῆς
μητρὸς σου... Ὡ ! ὁμίλει... ὁμίλει περὶ
αὐτῆς...

— Ποῖος σοὶ ὠμίλησε περὶ τῆς μητρὸς
μου ;... Σιώπα... μὴ λέγῃς τι περὶ τού-
του... ἴσως ζήσωμεν καὶ μετὰ θάνατον,
καὶ τότε θὰ σὲ κάμω νὰ τὴν γνωρίσῃς...
Ποῖος εἰξέυρει ; ἴσως τώρα ἱκετεύει τὸν
Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν... ἴσως βλέπει ἡμᾶς ἀπὸ
τοῦ ὕψους... ἴσως θρηνῇ ἐπὶ τῶν συμ-
φορῶν μας... ἂν οἱ ἀθάνατοι θρηνοῦν...
Θὰ γνωρίσῃς αὐτὴν ἐν τῷ Παραδείσῳ...
Τώρα οὐδὲ λόγον περὶ αὐτῆς... Θὰ ἐθεώ-
ρουν κατηραμένον τὸν οὐρανόν, ὑπὸ τὸν
ὁποῖον θὰ ἐδιηγείτο τις τὸ φρικῶδες ἐκεῖνο
μυστήριον τοῦ δόλου... καὶ νομίζω σχε-
δὸν ὅτι ἐξηυτελίσθην, διότι δυστυχῶς τὸ
ἐγνώρισκα.

— Θὰ σιωπήσω... θὰ χαίρω, ἀφοῦ τὸ
θέλῃς, ἐν τῷ ἀποκρύφῳ πόθῳ, ὅτι θὰ ἐπα-
νιδῶ αὐτὴν ἐν τῇ πατρίδι τῶν ἀγαθῶν...
ἤκουσα πολλάκις νὰ γίνεται λόγος περὶ
τῶν μελλουσῶν ἀμοιβῶν, περὶ ἀτέρμονος
ζωῆς, περὶ χαρᾶς μὴ διακοπτομένης ὑπὸ
θλίψεων, περὶ διαμονῆς γαληνιαίας· ἄνωθι
τῶν καταιγίδων, καὶ ἐπίστευσα τὰ λεγό-
μενα ταῦτα ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας.

— Καὶ τὴν πίστιν σου ταύτην φύλασσε
ὡς ἀνεκτίμητον θησαυρόν... αὕτη θὰ σὲ
παρηγορήσῃ.

— Ἄν δὲν εἶχεν οὕτω, θὰ ἀπηλπίζο-
μην. Ἡ εὐχαρίστημένοι ἡμεῖς θὰ δεώμεθα
ὑπὲρ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἄφινόμεν ἐπὶ

τῆς γῆς, ὑπὲρ τῆς ἀρίστης μητρὸς μου.

— Καὶ ὑπὲρ τοῦ γενναίου πατρὸς σου.

Ταῦτα δ' εἰπὼν ὁ Ρογήρος ἔστρεψε τὸ
βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ Μαμ-
φρέδης. Παναγία Παρθένε ! Ὁ βασιλεὺς
ἐκάθητο στηρίζων τὴν ἀριστερὰν ἐπὶ τοῦ
ἐδάφους καὶ ἐναγκαλιζόμενος διὰ τῆς ἐτέ-
ρας τὸ δεξιὸν αὐτοῦ γόνυ ἠκροῶτο. Ὁ
Ρογήρος ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἡ Ἰόλη ἐστη-
ρίχθη ἐπὶ τινος κορμοῦ.

— Μείνον Ρογήρε, εἶπεν ὁ Μαμφρέδης.
Φεύγεις ματαίως... Ἐλθέ, δός μοι τὴν
δεξιάν, ὅπως ἐγερθῶ.

Ὁ Ρογήρος ὑπήκουσεν, ὁ δὲ Μαμφρέ-
δης ἐξηκολούθησεν :

— Ἀγαπᾷς ; Καὶ νομίζεις τοῦτο χα-
ράν ; Παρατήρησε (καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὴν
βασιλικὴν οἰκογένειαν κειμένην χαμαί)...
Αὐταὶ εἶναι αἱ χαραὶ τοῦ ἔρωτος.

— Ὡ ! ἂν εἶχον αὐτάς !... ἀπήντησεν
ὁ Ρογήρος.

— Θὰ κατηρᾷσο τὴν ἡμέραν, κατὰ
τὴν ὁποῖαν σὲ ἐχαίρετις τὸ πρῶτον διὰ
τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς... Ἀλλ' αἱ συμ-
βουλαὶ εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν, διότι εἴμεθα
καταδικασμένοι ἀπ' αἰώνων εἰς τὴν ἀλ-
γεῖν ἡν δοκιμασίαν. Θέλεις νὰ ἐξακον-
τίσω φοβερὰν κατάραν κατὰ τῆς κεφαλῆς
σου ; Νὰ δοκιμάσῃς καὶ σὺ αὐτάς. Ἀλλὰ
παρὰ τίνος ; Ἀνυψώσας τὸ βλέμμα ἐπὶ
τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως... αἷμα αὐ-
τοκρατόρων εἶναι ἡ θυγάτηρ μου. Εἰπέ
τώρα, Ρογήρε, ποῖον εἶναι τὸ ἰδικόν σου
αἷμα ;

— Τὸ ἰδικόν μου ; ἄγνωθ.

— Οὐδεὶς εὐρέθη παρὼν κατὰ τὴν γέν-
νησίν σου ; Οὐδεὶς σὲ ἀνέθρεψε ; Μόνον ἐκ
τῶν ζώων ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἐγκαταλει-
φθῇ βρέφος, ἀνευ περιποιήσεως, ἀποθνή-
σκει.

— Ἡ μήτηρ μου πληγεῖσα καίριώς με
ἐγέννησε. Ὁ πόνος με ἐξώθησε πρὸ τῆς
ὄρας ἀπὸ τῆς μητρικῆς κοιλίας... μαῖα
ὑπῆρξεν ὁ δολοφόνος... Ὡ, λάβετε οἴκτον
δι' ἐμέ, γλυκύτατέ μου αὐθέντα καὶ ἀ-
φίστατε τὴν ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου ἐν τῷ
σκότει τῷ ἐγκλήματός. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς
ὀλίγα, ἀλλὰ πλήρη αἵματος, εἰξεύρω περὶ
αὐτῆς... καὶ ὅμως τόσα, ὥστε δύναμαι
νὰ ὀρκισθῶ ὑμῖν, ὅτι ἡ γενεά μου δὲν θὰ
ἐκηλίδου τὸ ἐμβλημα, ὅπερ μοὶ ἐδώκετε
ἐν Βενεβέντῳ.

— Καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σου ;

— Θὰ τὸ μάθετε, βασιλεῦ, ὅταν θὰ
δύναμαι ἀνευθιρίστως νὰ τὸ ἀναφέρω.

— Σὺ πρῶτον με ἐπρόδωσας, εἶτα ἐ-
πολέμησες κατὰ τῶν προδοτῶν. Διατί
διέπραξες τὸ ἐγκλημα εὐκολώτερον ἢ ὅσον
τὸ ἐπανόρθωσες ;

— Εἶδον τὸν ἀδελφόν σας ;

— Ποῖον ἀδελφόν μου ;

— Ἐρρίκον τὸν Χωλόν. Μοῦ ἔδειξεν αὐ-
τὸν ὁ Καζέρτας...

Ἀπέθανεν δὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, κα-
ταβληθεὶς ὑπὸ τῆς λύπης, παράφρων, ἀ-
θλιὸν ἀντικείμενον καταδιώξεως καὶ οἴ-
κτου. Μοὶ εἶπον ὅτι εἶμαι υἱὸς του, καὶ
αὐτὸς με ἀνεγνώρισε. Μοὶ ὀρκίσθησαν ὅτι
ὑμεῖς ὑπῆρξατε ὁ δῆμιός του, καὶ αὐτὸς

μοί τὸ ἐβεβαίωσεν... ἴσως τὸν εἶχον δι-
δάξῃ νὰ πιστεύῃ τοῦτο, Κύριος οἶδε, πρὸ
πόσων ἐτῶν... καὶ ἐγώ...

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ὁ κόμης, φαιδρότατος, μετέβαινε, παρουσιάζων τὸν Σεβεράκ εἰς τοὺς ἐκ τῶν κεκλημένων μὴ σχόντας τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ, λέγων μεθ' ὑπερκεχειλιζούσης χα-
ρας,

— Ὁ υἱὸς τοῦ εἰλικρινεστέρου φίλου μου! Ἦτο θετὸν τέκνον μου, καὶ ἦδη ἀνεψιός μου.

Ὁ Φροσσάρ διετέλει μεταξύ τῆς δεσποινίδος Μερλώ, ἣτις ἐγένετο παρὰ νυμφος τῆς φίλης τῆς, καὶ τῆς κομήσσης Καναλέλ, ἥς ἡ ὠχρότης τὸν ἐτρόμαζε.

Ἡ Σάρρα οὔτε κὰν ὑπεκρίνετο πλέον, δὲν συνέσπα δέ, διὰ προσπεποιημένου μει-
διάματος, τὸ κεκμηκὸς στόμα τῆς.

Ὅθεν ἐφαίνετο καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ καταδιβρώσκοντος αὐτὴν πυρετοῦ, συν-
τετριμμένη ὑπὸ τῶν διηνεκῶν ἀγρυπνιῶν.

Ἡ τόσον ὠραία, ἐπαγωγός, ἀξιολάτρευ-
τος αὐτῇ γυνή, δὲν ἦτο πλέον διὰ τοὺς θεωροῦντας αὐτὴν προσεκτικῶς, ἢ ἀντι-
κείμενον οἴκτου.

Ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἡμερῶν ἐγή-
ρασε κατὰ εἰκοσιν ἔτη.

Καθημένη ἐν τινι κλιντῇ, ἔχουσα τὰ
νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸ παράθυρον, οὐ-
τινος τὸ φῶς ἐπληττε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς,
ἤκουεν ἀορίστως.

— Τί κάμνουν οἱ νεόνυμφοι; ἠρώτησεν
ἡ κ. Smorden. Ἀναχωροῦσιν ἢ μένουσιν.

— Ὡ! Τὰ μικρὰ αὐτὰ ταξείδια δὲν
εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ, ἀπεκρίνατο ὁ
Πομπερὰν. Παρῆλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν.

— Εἰς τὸν καιρό μας, εἶπεν ὁ Μερλώ
ξηρῶς, εὗρισκαν αὐτὸ τὸ ταξιδάκι πολὺ
σύμφωνον μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου,
λαμπρόν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ ὀρέξεις
ἀλλάζουν. Ἐκεῖνο ποῦ ἦτον συνήθεια ἄλ-
λοτε φαίνεται γελοῖον σήμερα.

— Ἀς ἐννοώμεθα, εἶπεν ὁ Le Lavinière.
Γελοῖον ὄχι, ἐπαχθὲς ναί! Ν' ἀναχωρή-
τις, νὰ μισθῶν ἑκατόμια εἰς ξενοδοχεῖα,
ὅταν ἔχη τὴν ὠραίαν οἰκίαν του, μεθ'
ὅλων τῶν ἀνέσεων του, ἀντίκειται πάντῃ
εἰς τοὺς κανόνας τοῦ ἀνέτως ζῆν. Ἐγώ,
ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σεβεράκ, θὰ
ἔλεγον: ἀναχωρῶ, καὶ θὰ ἐνεκλειόμην μετὰ
τῆς γυναικὸς μου εἰς τὸ ἀξιοθαύμαστον
ἐκεῖνο μέγαρον τοῦ Δεσυνή... Τί τού-
του ἀνετώτερον καὶ εὐφροσυνώτερον, σὰς
παρακαλῶ, ἐν τῷ μέσῳ μάλιστα τῶσων
καλλιτεχνημάτων;

— Ἐγὼ πάλιν δὲν εὐχαριστοῦμαι νὰ

διατελῶ, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐν
μουσεῖῳ, εἶπεν ἡ κυρία Smorden. Διότι
ὁ νοῦς μου θὰ περισπᾷτο.

— Ὡ! ὅταν τις λατρεύῃ τὴν γυναῖκά
του! εἶπεν ὁ Πομπερὰν, καὶ ὅπερ συμ-
βαίνει εἰς τὸν Σεβεράκ... Θεωρήσατέ
τους. Εἶνε δυνατόν νὰ εὕρῃ τις ζεύγος ἐπι-
τυχέστερον τούτου;

Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Πέτρος περιεφέροντο ἐν
τοῖς θαλάμοις. Ἐμελλον ἦδη ν' ἀναχω-
ρήσωσιν. Ἡ Σάρρα ἠγέρθη ἀποτόμως. Οἱ ὀ-
δόντες συσφιγθέντες μεταξύ τῶν ἑτριζαν.
Κατελήφθη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου. Ἡ νεαρὰ
δυὰς ἤρχετο πρὸς αὐτὴν βραδέως, κατη-
φεῖς καὶ σχεδὸν ἰκέται. Αὕτη ἀνέμενε
αὐτοὺς μετὰ σταθερότητος, τοὺς ἐθεώ-
ρησε δι' ὕψους σκυθρωποῦ καὶ ἀπεκρίνατο
εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῶν δι' ἀπλῆς κατα-
νεύσεως.

Ἡ Σάρρα ἠκολούθησεν αὐτοὺς διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς θύρας, εἶτα, τούτων
ἐξαφανισθέντων, ὤρμησεν εἰς τὸ παράθυ-
ρον. Ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ ὀχήματός των,
ὅπερ, τῆς θυρίδος κλεισθείσης, ἔφυγε δρο-
μαίως ὑπὸ τὸν θόλον τῆς εἰσόδου.

Νῦξ ἐσκότισε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Σάρ-
ρας. Ἐζήτησε περὶ αὐτὴν ἔρεσμα τι καὶ
ἀπήντησεν τὴν εἰς τὸν θάλαμόν τῆς ἄγου-
σαν θύραν. Ἐσύρθη μέχρις ἐκεῖ καὶ ἐρίφη
ἐπὶ τινος καθέδρας. Ἐμεινεν ἀδρανής, μὴ
δυναμένη νὰ ὑψώσῃ οὔτε τοὺς βραχίονας,
οὔτε τὰς κνήμας, ἀλλ' ἐπανευρούσα αἰ-
φνης ἄπασαν τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύμα-
τός τῆς.

Αἱ φυσικαὶ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέ-
λειπον, ἀλλ' ἡ διανοητικὴ ρώμη ἐπανήρ-
χετο.

Εἶπεν ἐν ἑαυτῇ μετὰ σπαραγμοῦ καρ-
δίας, ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται καὶ ὅτι, τοῦ
λοιποῦ δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς δι' αὐτὴν. Ὁ
ὕπ' αὐτῆς λατρευθεὶς εἶχεν ἀναχωρήσει.
Ἦτο ὁ σύζυγος ἄλλης.

Μεταξὺ αὐτῆς καὶ αὐτοῦ ὑπῆρχεν ἡ
ἀνάμνησις, ἣτις ἠδύνατο νὰ τοὺς χωρίζῃ.
Ἀλλὰ μὴ ἡ καρδιά των δὲν θὰ παρυσύ-
ρετο μοιραίως εἰς τὴν λήθην.

Ἡ νεαρὰ αὕτη γυνή, ὠραία, ἀβρά, πα-
ροῦσα θὰ κατελάμβανε τὴν θέσιν τῆς γη-
ρασσῆς, μαρνανθείσης καὶ ἀπομεμακρυ-
σμένης.

Καὶ ἡ Λευκὴ θὰ ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγ-
κάλας τοῦ Πέτρου.

Εἰς τὰς ἀγκάλας του! Ὑπέφερε τό-
σον σκεπτομένη τοῦτο, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι
ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ. Ἀλλὰ δὲν νῆνοήθη
τόσον ἐπεφυλάσσετο ἀκόμη εἰς ἄλλας
λύπας.

Ἐφαντάσθη τὸ νεαρὸν ζεύγος βαδίζον
ἐν τρυφερότητι, ἤκουσε τὸν τονθορσμὸν
τῶν λόγων των, τὴν φρικίαν τῶν ἀσπα-
σμῶν των.

Κατελήφθη αὐτὴς ὑπ' ὀργῆς.

Τὴν Λευκὴν ἐκείνην, τὴν ἀφελοῦσαν
πᾶσαν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ χαρὰν τῆς,
ἔμελλε ν' ἀφήσῃ ἀπολαύουσαν τῶν ἐρω-
τύλων ἡδονῶν;

Ἐμελλεν, ἀφοῦ ἠπέιλησεν αὐτὴν, νὰ
τὴν συγχωρήσῃ, ἐνῷ μάλιστα τῇ ἦτο
τόσφ εὐχερὲς νὰ τὴν ἐκδικηθῇ;

Ἠγέρθη καὶ ἀνοίξασα μικρὸν τι ἐξ
ἐβένου περιττωσὶς εἰργασμένον κυτίον, ἠρεῦ-
νησε μετὰ σπουδῆς ἐν αὐτῷ, μεθ' ὃ ἐξή-
γαγε λεπτὴν τινα δεσμίδα ἐπιστολῶν,
αἵτινες ἦσαν αἱ σπάνιαι καὶ θλιβεραὶ ἐπι-
στολαί, στελλόμεναι ὑπὸ τοῦ Πέτρου ἐξ
Ἀλγερίας.

Τιθέμεναι ἄπαξ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
τοῦ κόμητος, ἐξεδίκουν ἀρκούντως αὐτήν.

Ὡ! βεβαίως ὁ προσβληθεὶς σύζυγος
θὰ ἐτιμῶρει τὸν ὑποκλέψαντα τὴν τιμὴν
του. Ἀνεμιννήσκετο τὴν αὐξοῦσαν ἀγα-
νάκτησιν τοῦ κόμητος, τὴν νύκτα καθ'
ἣν συνέλαβεν αὐτὴν ἐν τῷ ἀνθοκομείῳ.
Ἐβλεπε τὰς σπασμωδικὰς σφιγγομένας
πυγμᾶς του. Ὀφείλων ν' ἀποπλύνῃ κη-
λὶδα γενομένην ὑπὸ ἐραστοῦ εἰς τὸ ὄνομα
του, ὁ τόσφ ἀνδρείος στρατιώτης, ὁ τόσφ
ὑπερήφανος εὐπατρίδης, δὲν θὰ ἐδίσταζε
νὰ ἐκδικηθῇ τὸ αἷμα θὰ ἔρρεε.

Ὡ! ν' ἀποσπᾷ ἀπὸ τῆς Λευκῆς τὸν
ἀρπαγέντα ὑπ' αὐτῆς! Μόλις συζευχθεῖ-
σαν νὰ τὴν ἴδῃ χήραν! Ὅποια ἱκανο-
ποίησις!

Φρικώδης χαρὰ ἀπήστραψεν ἐπὶ τῆς
μορφῆς τῆς Σάρρας. Ἐκράτει τὸν Πέτρον
εἰς τὴν διάκρισιν τῆς.

Ἡ θὰ συνήνει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἢ
θὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἐλαβεν ἐν φύλλον χάτου ἐπὶ τῆς
τραπέζης, καὶ ἐν σπουδῇ ἔγραψε τὰς ἐπο-
μένας γραμμὰς:

«Εἶμαι ἡ ἐνοχωτέρα τῶν γυναικῶν.
Ἀπομακρύνομαι διὰ παντός. Λησμονή-
σατέ με. Σάρρα».

Ἐσφράγισε τὸν φάκελλον, ἔγραψεν τὴν
διεύθυνσιν καὶ καλυφθεῖσα διὰ μανδύου
καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τριχάπτινον πέπλον
ρίψασα, ἐξῆλθε διὰ τοῦ μικροῦ ἀνατολι-
κοῦ θαλάμου.

Ἐρρίψε συγκινητικὸν βλέμμα περὶ
αὐτό, ἐν ᾧ διήλθε τόσας εὐδαίμονας στιγ-
μὰς καὶ ἐπὶ τόσα ποτήρια ὀδυνῶν, καὶ
φθάσασα εἰς τὸν προθάλαμον ἐζήτησέ
τινα, εἰς ὃν νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν ἐπιστο-
λήν. Ὁ συγταγματάρχης Μερλώ ἤρχετο
ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου. Προσ-
ῆλθε λοιπὸν αὐτῇ.

Ὁ Φροσσάρ, ἀνήσυχος ἐπὶ τῇ ἐξαφα-
νίσει τῆς κομήσσης συμπιπτοῦσιν μετὰ
τῆς ἀναχωρήσεως τῶν νεόνυμφων, ἤρξατο
νὰ κατασκοπεύῃ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἔτρεφε σπουδαίους
φόβους. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀρξαμέ-
νης πάλιν ἠκολούθησε τὰς φάσεις αὐτῆς
μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Ἡ φυσιογνωμία
τῆς Σάρρας τὸν ἐτρόμαζε· δυστύχημά τι
ἐπέκειτο.

Τὸ προησθάνετο, καὶ ἤθελε νὰ τὸ ἀπο-
σοθήσῃ.

Περιεπόλει περὶ τὸν θάλαμον τῆς κο-
μήσσης, τεταμένον ἔχων τὸ οὐς εἰς πάντα
κρότον, τὸ ὄμμα προσεκτικὸν εἰς πᾶσαν
κίνησιν. Ἡμικεχυρμένους ὀπισθεν θύρας
τινός, εἶδε τὴν κόμησσαν ἐξεληούσαν ἐκ
τοῦ ἀνατολικοῦ θαλαμίσκου καὶ προσελ-
θοῦσα τῷ Μερλώ.

— Ἀπέρχομαι διὰ τινὰς στιγμὰς. Ἄν
ὁ κόμης μὲ ζητήσῃ, ἀγαπητὲ συνταγμα-